

nüüd karia ma peält ärrajooksnud. Mih-
kelkõis ühhes kotas, mis temmale woõras
olli ja otsis hoost woõra karia ma peäle,
siis tuli temma wasto üks weike tüdruk,
kennel wagen kões olli, mis ta omma kae-
la rettikõga olli finni katnud. Mihkel ter-
retas tedda, ja küsis: kühho ta ni nobbes-
te tahtis minna? Lase ma lähhen! ütles
ta, pean ruttama, ennegi se leem külmaks
saab, mis ma ühe wanna wabbanikõ
naesele wiin, kes mitte laugest siit ommas
majas haige maas on. Oh! kui wägga
wõttab ta ennast küll rõmustada, ma ar-
wan et ta ommeti ihhaldab süa, et agga
temma jallad haiged on. Mul on ka plaas-
trid taskus, sedda ma ostsin temmale, kui
ma eile omma isäga liinas olin, ja sedda
küll omma ennese rahha eest, mis ma om-
ma esimese paari sukade eest olin sanud,
neid olin ma isä, omma tasko willast
kuddanud ja kuddunud. Ma tahhan nüüd
sedda plaastrid selle wäese naesele nartõga

peäle woida, ja temma jallade peäle panna,
ja temma peab sedda leent sõma, siis wõt-
tab ta mind tannada, agga õigusse polest
peaks ta mo emma tannama, sest mo kal-
lis emma andis mulle willo ja leent, ja sa-
tis mulle sedda rõõmo, et ma woin teist ai-
tada ja rõmustada. — — Menda juttus-
tas ta ikka peäle Mihkliga kões, kunni
nemmad haige wabbanikõ naese maja ukse
ette said.

Mihkel läks ka sisse ja näggi seäl ühte
naest, kelle jallad täis hawad oolid, mis
pissõke Häddi suure hõlega plaastri nart-
sõtega finni panni. Kui ta sedda olli tei-
nud, siis ta wõttis rettikõ wagna peält ä-
ra ja pallus haiget, et ta wõttaks süa. Se
hakkas tedda tannama, agga Häddi olli
jubba nobbeste uksest wälja läinud, ja ei
tulnud mitte tagasi. Oh! Jummal tas-
sugo sedda selle hea lapsõle ütles haige nae-
ne, ilma temmata ma peaksin küll nälga ja
haigusse parrast ärranõrkuma, agga pe-